

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 3 listopada 1976 r.

Nr 39

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 176 — nr 210 z dnia 12 października 1976 r. w sprawie stałego zaplecza produkcyjno-usługowego budownictwa 385

ZARZĄDZENIA:

- 177 — nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 października 1976 r. w sprawie pozbawienia drogi Borzęcin Duży—Truskaw—Palmiry charakteru drogi państwowej 386
- 178 — Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 15 października 1976 r. w sprawie wynajmowania pokoi gościnnych 386

176

UCHWAŁA Nr 210 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 października 1976 r.

w sprawie stałego zaplecza produkcyjno-usługowego budownictwa.

W celu zwiększenia dyscypliny w działalności inwestycyjnej oraz stworzenia warunków do bardziej racjonalnego gospodarowania zapleczem produkcyjno-usługowym budownictwa Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się fundusz rozwoju stałego zaplecza w wysokości 1% wartości rocznej produkcji budowlano-montażowej, przeznaczony na finansowanie modernizacji, rozbudowy i budowy stałego zaplecza produkcyjno-usługowego budownictwa, zwanego dalej „zapleczem stałym”.

2. Fundusz rozwoju zaplecza obciąża koszty własne produkcji budowlano-montażowej przedsiębiorstw.

§ 2. 1. Fundusz rozwoju zaplecza powinien być przeznaczony w pierwszej kolejności na finansowanie:

- 1) stałych obiektów zaplecza o charakterze regionalnym służących wszystkim uczestnikom koordynacji międzybranżowej,
- 2) stałych obiektów wspólnych dla kilku przedsiębiorstw podległych różnym zjednoczeniom.

Z funduszu rozwoju zaplecza nie mogą być finansowane obiekty wczasowe, sportowo-turystyczne i administracyjne.

2. Podjęcie decyzji o budowie nowych obiektów stałego zaplecza powinno być poprzedzone analizą rzeczywistych potrzeb, z uwzględnieniem możliwości maksymalnego wykorzystania istniejących obiektów zaplecza oraz przekształcenia istniejących obiektów zaplecza tymczasowego w zaplecze stałe.

3. Cykl realizacji obiektów stałego zaplecza nie może przekraczać 12 miesięcy. Realizacja obiektów zaplecza w dłuższym cyklu wymaga zgody właściwego ministra.

§ 3. 1. Obiekty stałego zaplecza traktuje się jako inwestycje odtworzeniowo-modernizacyjne w rozumieniu uchwały nr 45 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1976 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 15, poz. 69), realizowane w ramach ogólnych nakładów ustalonych w narodowym planie społeczno-gospodarczym dla danego resortu.

2. Bank przyjmuje do finansowania obiekty stałego zaplecza, jeżeli jednostki inwestujące mają środki na funduszu rozwoju zaplecza w wysokości zapewniającej finansowe pokrycie zakresu rzeczowego pierwszego roku realizacji, nie mniej jednak niż 30% pełnej wartości kosztorysowej.

3. W zakresie nie uregulowanym uchwałą do finansowania budowy zaplecza stosuje się przepisy uchwały wymienionej w ust. 1.

§ 4. Budowę nowo rozpoczynanych obiektów stałego zaplecza o wartości kosztorysowej powyżej 10 mln zł zatwierdza Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych lub właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na podstawie wykazów tych obiektów, przedstawianych przez jednostki bezpośrednio podległe.

§ 5. 1. Budowa obiektów stałego zaplecza na potrzeby realizacji inwestycji szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej może być wykonywana, jeżeli warunki realizacji tego wymagają, poza środkami funduszu rozwoju stałego zaplecza, ze środków finansowych i nakładów inwestycyjnych inwestora, przekazanych do dyspozycji generalnego wykonawcy (generalnego realizatora

inwestycji) w trybie ustalonym dla przekazywania udziałów na inwestycje wspólne i towarzyszące.

2. Wysokość przekazywanych środków i nakładów nie może przekraczać wysokości narzutu wyrównawczego z tytułu ponadnormatywnych kosztów budowy (Nw-6), określonego w odrębnych przepisach.

3. Zakres i tempo budowy obiektów stałego zaplecza powinny być ściśle skoordynowane z realizacją inwestycji szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej.

§ 6. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych określi w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Finansów szczegółowe zasady realizacji i finansowania

tymczasowego i stałego zaplecza produkcyjno-usługowego budownictwa.

§ 7. Ewentualne przekroczenie nakładów ustalonych na zaplecze w narodowym planie społeczno-gospodarczym na 1976 r. traktuje się jako uzasadnione zwiększenie planu.

§ 8. Traci moc zarządzenie nr 81 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1972 r. w sprawie rozwoju i finansowania zaplecza produkcyjno-usługowego i socjalno-administracyjnego budownictwa (Monitor Polski Nr 51, poz. 270).

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1977 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

177

ZARZĄDZENIE Nr 57 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 października 1976 r.

w sprawie pozbawienia drogi Borzęcin Duży — Truskaw — Palmiry charakteru drogi państwowej.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 20, poz. 90 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Drogę Borzęcin Duży — Truskaw — Palmiry na obszarze województwa stołecznego warszawskiego po-

zbawia się jej dotychczasowego charakteru drogi państwowej.

2. Droga, o której mowa w ust. 1, staje się drogą lokalną.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

178

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 15 października 1976 r.

w sprawie wynajmowania pokoi gościnnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o organizacji spraw kultury fizycznej i turystyki (Dz. U. Nr 10, poz. 65) i § 1 ust. 3 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru nad instytucjami i organizacjami w zakresie kultury fizycznej i turystyki (Dz. U. z 1960 r. Nr 38, poz. 224 i z 1973 r. Nr 51, poz. 287) oraz § 10 ust. 13 uchwały nr 271 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1974 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu (Monitor Polski z 1974 r. Nr 40, poz. 233 i z 1975 r. Nr 19, poz. 118) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie określa minimalne warunki higieniczno-sanitarne, kategorie i ceny pokoi gościnnych oraz zasady ich wynajmowania przez jednostki organizacyjne i osoby fizyczne.

2. Pokojami gościnnymi w rozumieniu zarządzenia sąumeblowane lokale mieszkalne, w których są wykonywane usługi hotelarskie.

3. Ilekroć w zarządzeniu użyto określenia:

- 1) jednostka organizacyjna — należy przez to rozumieć państwową i spółdzielczą jednostkę organizacyjną oraz organizację społeczną,
- 2) osoba fizyczna — należy przez to rozumieć także jednostkę gospodarki nie uspołecznionej.

4. Przepisy zarządzenia nie dotyczą:

- 1) pokoi gościnnych jednostek organizacyjnych znajdujących się w lokalach przeznaczonych do zakwaterowania osób przybywających w sprawach służbowych,
- 2) lokali przydzielonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych (Dz. U. Nr 19, poz. 121).

§ 2. Pokoje gościnne mogą stanowić część składową:

- 1) lokalu zajmowanego na podstawie decyzji administracyjnej o jego przydziale,